

Kugler Viktor
FOGSÁGGOLGOTA

liliput-szobámban a szőnyegek,
mint folyton távolodó kontinensek.
nem felkeltem, hanem feltámadtam.
gyalogolok a csempeóceánon,
ez a legnagyobb csodatettem
a korán kelés mellett. ezek a legszebb
éveim, robinson, leszámítva a traumáimat,
az életközepi válságot, a mókuserékben
eszeveszetten kapkodó kiégést,
motivált bénultságot. becsukom az ajtót,
hátrahagyom a születésnapomat.
krisztusnyi idő a nyugdíjig,
addig is goltarobot és
stresszkereszt a mindennapjaim.

ÜLDÖZÉSLABIRINTUS

nem érkeztünk meg,
csak megálltunk a pirosnál.
elidőztünk egymás tekintetében.
én nárcisztikus vagyok,
te hisztérikus.
hagyományos trendkövetők vagyunk,
robinson, a botladozás tánclépései.
agyongyakoroljuk eséseinket
és sebeinkből kifolyik
az a testnyi termálvíz, amit léleknek hiszel.
hazámnak nevezem eltévedéseinket,
eltűnésnek a megjövételünket. minden
út a romjainkhoz vezet.

AZ OTTLEVÉS IZGÁGASÁGA

mielőtt útnak indulok, szeretem elképzelni a megérkezést. miután megérkezem, szeretem elképzelni az elindulást. szívem szerint beleütköznék a visszafordulásba, robinson. egy helyben vagyok, és várom, hogy a mozgás döntsön helyettem a maradásról vagy a továbbgördülésről.

Menedék (részlet)